

[Kirsten Jacobsen.]

man yder driftslån til uudlejede lejligheder, får selskaberne lov til fortsat at bygge, således at vi får flere uudlejede lejligheder og skal bruge større driftslån.

Forudsætningen for, at fremskridtspartiet overhovedet vil overveje noget som helst, der ligner midlertidige ordninger, er, at selskaberne viser både evne og vilje til at hjælpe sig selv først og fremmest.

Christophersen (V):

Hr. Knud Damgaard var inde på, at der forelå et tilfælde af omvendelse; jeg beklager at måtte skuffe ham med at sige, at det er der egentlig ikke tale om. For der er ikke tale om, at venstre i denne sag nu pludselig vedkender sig en forpligtelse, som vi ikke tidligere vedkendte os. Det er klart, at de vanskeligheder, som en række boligselskaber er kommet i, er opstået som resultat af en boligpolitik, som er ført af et flertal i denne folketingsaal, hvortil også partiet Venstre hørte. Når der i 1971-72 var uenighed om, hvordan man skulle løse problemerne, var det altså ikke, fordi der var uenighed mellem venstre og socialdemokratiet om, at de burde løses, men så var det, fordi vi dengang sagde, hvad vi også siger i dag; at forudsætningen for, at man med fornuft kan gøre noget for at klare nogle akutte problemer, er, at man samtidig forsøger at sikre sig, at den slags problemer ikke fortsat får lov til at dukke op. Derfor skal man se dette forslag i sammenhæng med de drøftelser, vi i øjeblikket har om den langsigtede boligpolitik.

Der ligger ikke i det, jeg her siger, at der skal være en absolut forbindelse mellem, hvad man finder på på det ene område og så på det andet område, men der ligger det i det, at vi ganske klart ikke kan indrette vores generelle boliglovgivning på at skulle løse specialproblemer. Derfor er det altså, vi kan tilslutte os dette forslag, der jo netop tager sigte på, at vi nu prøver at få afviklet et problem af en særlig karakter, samtidig med at vi forsøger at revidere boligpolitikken mere generelt. Det, som er situationen for de byggerier, som denne lov i særlig grad tager sigte på, er jo, at de udlejningsvanskeligheder, der eksisterede i 1971, 1972 og 1973, også eksisterer i 1974; desværre må vi

konstatere, at antallet af uudlejede lejligheder ikke har ændret sig særlig meget. Vi må også konstatere, at en af forudsætningerne for, at de boliger, som vi her taler om, blot i en vis udstrækning har kunnet lejes ud, har været, at man har måttet tage folk ind, hvis betalingsevne ikke er særlig god. Derfor må konsekvensen af at lade den nuværende ordning løbe ud uden at foretage sig noget videre, være huslejstigninger af en størrelse; som mange af de pågældende næppe vil kunne klare, og så står vi altså bare tilbage med offentlige forpligtelser, af en anden karakter, men måske offentlige forpligtelser, der er endnu større. Derfor vedkender venstre sig altså den forpligtelse, der ligger til nu at forsøge at få disse problemer bragt ud af verden, så godt man kan, samtidig med at vi over en langsigtet boligpolitik forebygger, at der opstår flere af dem.

Dér noterer vi os, at forslaget indeholder det perspektiv, at man over 5 år foretager udlån, som sikrer, at de pågældende byggerier får et huslejeniveau, som langsomt, men sikkert tilpasses et højere niveau, samtidig med at vi jo kan håbe, at de mennesker, der bor i boligerne, over den periode får en realindkomststigning, der gør, at de kan klatre op på det betalingsniveau.

Jeg lægger vægt på, at man i forslaget fra ministerens side understreger, at nu må så i øvrigt de sociale boligselskaber indstille sig på en noget større egenindsats, end vi hidtil har været præsenteret for. En egenindsats opfatter vi på den måde, at nu må de altså være indstillet på, at de i de kommende år både til løsning af denne slags problemer, men også til løsning af de mere generelle finansieringsproblemer må mobilisere en del af de kapitaler, som i dag er bundet; det er jo også det, der ligger i regeringens udspil til en langsigtet løsning af det almennyttige byggeris finansieringsproblemer.

Men alt i alt er det altså et lovforslag, som tager sigte på at få bragt et problem af vejen, som ikke bør virke forstyrrende ind på diskussionen om, hvordan den mere generelle ordning af nybyggeriets finansieringsproblemer skal være; det er et problem, som vi nu forhåbentlig ved hjælp af dette lovforslag ligesom kan give en historisk placering, et problem, som kan trappes ned i god ro og orden. Det perspektiv ligger der i forslaget, som jo rækker 5 år frem.